

Pruski generallajtnant Beyremann mi je sporočil, da je Ilešičev grob dobro oskrbljen. Poraščen je z zimzelenom. Grobni spomenik je 1 m 10 cm visoka, iz sivega mramorja izklesana kocka. Na zahodni strani ima napis: »Johann Illeschütz, k. k. oest. Oberst«. Pod napisom je izdolben križ in datum »13. Juni 1864«. Spodaj je v basreliefu izklesan lavorov venec.

Ironija.

Spisala Zofija Kvedrova.

pisarnici advokata dra. Ščetine je stal starikav kmet ter sramežljivo vrtel klobuk v roki.

»Oh, gospod, ali res ne bi mogli počakati s prodajo še kak mesec? Zdaj je ravno najslabši čas; čez kakega četrta leta bi dobil kje kaj denarja na posodo; prodal bi gozd in vse bi plačal. Sedaj pa res ne morem in ne morem. Zaradi borih petih sto goldinarjev me pa menda vendar ne boste spravili na boben. Prav lepo prosim, da še malo potrpite.«

»Ali, dragi moj! Povedal sem vam že, da to ni v moji roki. Vidite, jaz sem ravno tako odvisen od ljudi kakor drugi; kar mi naroče, to moram storiti. Mešiček je naročil, da se ne sme preložiti prodaja, in jaz moram storiti tako, kakor on zahteva.« —

»Moj Bog, moj Bog!«

»Verjamem vam, da vam je hudo, toda jaz res ne morem pomagati, če bi tudi rad. Pojdite še enkrat k Mešičku, mogoče se vendar omehča.«

»Pojdem. Pa z Bogom, gospod doktor! Ne zamerite, da vam delam sitnosti!«

»Z Bogom! Dobro opravite! Samo ne pozabite mi priti povedat, če Mešiček dovoli, da se prestavi. Prodaja bo že čez pet dni, in vložiti moram še prošnjo, da ne boste imeli stroškov, če pridejo k vam.«

Kmet je žalostno prikimal z glavo in odšel k Mešičku. Skrbelo ga je, in več nego enkrat se je ustavil po poti.

»Raje bi šel na Svete Višarje po bosih kolenih« — je godrnjal predse — »nego da imam take skrbi in taka pota!«

Pa prišel je slednjič vendar do visoke hiše bogatina Mešička. Še enkrat si je globoko oddahnil, zbral ves svoj pogum in stopil v kuhinjo, kjer je debelo kuharico prav ponižno vprašal, kje so gospod.

»Na onem koncu so« — je dejala, ga peljala po veži k drugim vratom, mu velela, naj si dobro osnaži čevlje, in mesto njega potrkala na vrata.

Neki debel, nerazumljiv glas je zarenčal notri, kuharica je odprla vrata ter odšla, kmet pa je boječe vstopil.

»Dober dan vam Bog daj« — je nagovoril vljudno debeluhastega gospoda, ki je čepel za mizo.

»No?« — se je oglasil le-ta nejevoljno.

»Pri doktorju Ščetini sem bil. Dejal je, da bo čez pet dni prodaja.«

»Pa bi bili plačali.«

»Oh, gospod, saj bi bil rad, res rad. Pa zdaj je tako trda za denar. Samo nekaj mesecev če me še počakate; jeseni se mi bo že kaj prekrenilo, prodam nekaj lesa iz gozda . . .«

»To bi bili lahko storili že prej; jaz ne čakam več. Saj sem vas terjal štirinajst dni, preden sem tožil!«

»Oh, gospod, počakajte me vendar še malo, vsaj en mesec; otroke imam, družino . . .«

»He, he! Kaj me briga vaša družina! Denar hočem! Veste, kako je bilo, ko sem hotel kupiti konja od vas, onega sivega žrebička, he!? Ali ga niste prodali še tisti teden, ko sem ga jaz gledal, he!?«

»Ali, gospod, jaz sem dobil zanj stoinpetdeset goldinarjev, vi ste mi pa ponujali samo sedemdeset!«

»Meni nič mar! Zapomnil sem si!«

»Pa počakate me vendar, kaj ne, gospod?«

»Vraga bom čakal, ne vas!«

»Ali, gospod . . .«

»Ne delajte mi sitnosti, drugače pokličem hlapca. Kdo me sili, če nočem čakati?! Nihče! Denar hočem, drugega nič. Saj je moje, pošteno sem ga posodil, pošteno ga hočem nazaj!«

Kmet ga je še parkrat poskusil pregovoriti, a ker je postajal Mešiček čimdalje osornejši, je stisnil zobe in odšel.

Zvečer je bilo v slovenskem dnevniku čitati: »Za družbo sv. Cirila in Metoda so darovali: »Gospod Josip Mešiček 25 gld. Blagemu darovavcu gre še za to posebna hvala, ker je »to darilo že drugo v kratkem času.« Na koncu pa je bilo tiskano z raztegnjenim tiskom: »Bog živi vrlega rodoljuba in posnemovavce njegove!«

Da, da, Bog živi blage požrtvovalne rodoljube take vrste, kakor je gospod Mešiček, ali pa: Bog nas jih čuvaj!